

GÁL SÁNDOR
Az ünnep

az ember egyedül marad
 már szinte utolsónak
 nézi a táj hullámain
 s így szól magában
 november
 ez az én *novemberem*
 sötét esőfüggőnye eltakarja
 a hajnalt
 s estét estével elegyít
 megemeli majd lassan szétteríti
 a csendet
 a fák ágaira visszaálmodja
 a lombok zöld tenyészét
 később megfordítja a szelek útját
 ez az én novemberi
 ünnep-várásom
 jön északi áradással a történelem
 rávetül a szántások halmaira
 megérinti az erdő-mélyek titkát
 s az ember aki egyedül maradt
 ott áll a múlt kiterjedésében
 összeveti a választhatót a választhatatlannal
 s nem kérdez mert a kérdések is
 önmagukért-valóvá váltak
 miként az évtizedek távolodó tömbjei
 és összefüggéseik egésze már követhetetlen
 ennek ellenére mintha
 mégis mindennek volna jelentősége
 talán hogy egy adott időben
 jelen voltál valahol
 amikor megtörtént
 egy-két fényes esemény
 valami amire emlékezni érdemes
 egy kézérintés
 egy ölelés öröme
 néhány távoli hang
 leírt szó
 egy gondolat világossága
 a könyvek súlyos lapjain
 meg az utazások
 a mindig-ismeretlen felé
 a csillaghullások éjszakáján
 és nem elmenni

visszatérni volt nehezebb
a tengerek és földrészek közötti magányból
a befoghatatlan tér- és időzónák útvesztőiből
az óceánok örök morajlásából
és a szél csapdáiból
végül az ember egyedül marad a parton
önmaga történetébe zártan
önmagát látja ismét a hullámverésben
s eszelősen ismétli
hogy itt van november
és te vagy *első* és az *utolsó*
akiben beteljesülhet az érkező ünnep

